

מאת יקרת השרות

יול עיי ישיבת חיים של תורה - לובלין פעהיק ירושלים ת"ו - בראשות הגאון רבי מנחם יאזוע שליט"א, תלמידו של מרן פוסק הדור בעל ה'שבט הלוי' זצוקלה"ה

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מתי פרשת השבוע תזריע או מצורע?!

המתים בק"ו (כדאיטא בברכות טו).

ומה הם מעשיה בומים אלו? בכל יום היא מתבוננת על הסד אחר עד שמהשבת מנין הסדים לפחות כמנין ימי טהרתה; ואלו הן: שזכתה להנשא עם בעלה, שבוה היא עושה תשובת המשקל על שקפצה ונשבעה שלא תודקק אליו יותר (גדה לא). על ביתה, על מזונה, על שיוצר ה' לבנה מזון זה ועשיר בבריאות למשך שנותיו הראשונות, מה, לב, שבעת קני המורה בפנים, לשון, קנה, ושט, שתי ידים, שתי רגלים, פנפי הראה, שתי גליות, כבה מחול, לבלב, חמר האינסולין, מרה, קרקבו, קיבה, דם, גידים, שערות - שהם עולים כמנין ל"ג.

תפלת שמר"ע של חנה...

וזיה היתה תפלת שמר"ע של חנה, כפי שאחז"ל (ברכות לא), שפרטה חנה את כל האיברים, והודתה לה' על כל אחד מהם, ובקשה מה' שיתן לה בן נדי שתוכל להודות על הל"ג הסדים הנ"ל השיכים בפנ. ועל זה ברבה עלי בברכת פה: "ה' יתן את שלתך אשר שאלת מעמו" - שמבין שהשפלת להודות על כל האיברים אע"פ שעוד לא נולדת, וככית לה' על הסרונה לכן יופה אותך ה' לקום את רצונה - להודות לפניו על הל"ג הסדים שפנ.

וידבר ה' אל משה לאמר... אשה כי תזריע וילדה זכר. לכאורה קשה: א. הרי כל עקר הפרשה מדברת באריכות רבה מתורת טמאת המצורע, ורק בהתחלה יש חמש עשרה פסוקים שמדבר ב"אשה כי תזריע" - שזה פרשת יולדת?

ב. לכאורה מה ענין יולדת אצל מצורע, הרי אין שום קשר ביניהם, ומדוע נשנו שניהם בפרשה אחת? - הרי פרשת יולדת זו הפרשה השמחה ביותר כי הרי לידה מביאה לתכלית הגדול "לשבת יצרה", ואלו פרשת טמאת מצורע זה הפרשה העצובה ביותר שיש בתורה - שמדבר במחלות בגוף ובנפש האדם - ומדוע נמכרו זה לזה?

ג. ועוד קשה, מדוע נכתבה תורת היולדת ראשונה ואח"כ טמאת הנגעים ואח"כ טהרתה, היה ראוי לכתב קדם טמאת הנגעים ולהפסיק בתורת היולדת ולהמשיך בטהרת המצורע ששניהם ענינים של שמחה, על הדי תורה תחלתה וסופה גמ"ח.

ה. מהו הלשון "תשב בדמי טהרה", מדוע לא פתוב "דמיה יהיו טהורים"? ת. ביון שדמיה טהורים, מדוע נאסר עליה בומים אלו אכילת קדשים, ומדוע נאסר עליה הפניסה לביהמ"ק בומים אלו?

נשים סופרות עד ל"ג?

אלא, שהאשה בימי הטהרה "תשב בדמי טהרה" - היא צריכה "לשבת ל"ג יום, ולהתבונן בומים אלו על דמי טהרה, על הילד שנוצר מדמיה. ובבת יש לה ששים ושש ימים כאלו, מפני שלאיש ישנם רמ"ח אברים ולבת יש רנ"ב איברים, וא"כ בבת יש יותר הסדים להתבונן עליהם. וגם שהבת הזאת עתידה לשבת ולהתבונן על הסדים אלו לכשתגדל ותלד אף היא ילדים, לכן כבר בלידתה יושבת אמה עליה זמן כפול, כדי שלכשתגדל תבת תספר לה אמה כמה הודתה עליה לה, וכך גם היא תדע להתבונן ולהעריך את החסדים העתידיים להיות עמה. ועוד, שמפני שהבת מוסיפה נפשות רבות בעולם, לכן ראוי לשבת עליה זמן כפול בהודאה. וההתבוננות הזו היא מצות האשה יותר מאשר באיש, מפני שאצלה נוצר הילד ובגופה מתהיים כל הנפים והנפלאות בבריאותה, ושכן מופנה לומדים שיהיה תחית

תוכן הגליון

- משיחותיו של מורינו רה"י שליט"א.....א
- מתיקות הנסים.....א
- מתיקות שיחי.....ב
- מיני מתיקה לילדים.....ב-ג
- מתיקות הנביאים.....ג

מתקנות הנסלים

~ ספור ~

ברז נובע מים ואש...!!!

הגיע לדי קונטרס הנקרא 'מתיקות ספירת העמר' שיצא לאור ע"י המכון שלכם, בו קראתי שצריך לספר חסדים כמנין הספירה שבכל יום, כמו שמשמע ב'ספרנו', כי כל החסדים קשורים לעמר שזה האכל וכל גדולי הקרקע, שע"י האכל יש קיום לבריאה ולבמהמות שאוכלים אותם, וע"י גדולי הקרקע בונים בתים ארזנות כסאות וכו'.

נהנתי מאד מהדברים, אך מפני שאני אדם עסוק מאד, כי חוץ מהשעות שבהם אני קובע עתים לתורה בכל יום, אני עובד בצביעת בתים, דבר שמתיש מאד, לכן מיד אחרי מעריב אני סופר ספירת העמר בזריזות ושב לעבודתי עד השעות המאחרות של הלילה.

למחרת אסרו חג התנהגתי שוב בדרך זו, אך כשעסקתי בצביעה בשעה שתיים בלילה החל לבי לנקף בקרבי שבאמת ראוי לי לקום מה שקראתי בקונטרס הנ"ל, ולכונן בספירת העמר הכרת הטוב לה' ולהודות לו כפי על חסדיו הרבים שעלי, שכן אני בחסדי ה' אב למשפחה מרבת ילדים.

בתם עבודתי, בשעה שלש וחצי לפנות בקר, התקשרתי לבעל הדירה שהיה ער מפני שהיה עסוק בהעברת הדירה, ובקשתי ממנו רשות להתקלח בבית שצביעתי אותו כעת, הוא פמובן הסכים. הדלקתי את הבולבול ונכנסתי להתקלח, ולא ידעתי כלל מה מצפה לי במקלחת הזאת!!!

לאחר כחמש דקות שאני במקלחת, אחזתי בברז כדי לשטף את עצמי מהסבון, ולפתע אני מרגיש זרם נורא בדי! נסיתי למשוך את ידי לאחור, אך היד היתה אדוקה לברי שבקיר ואינה מתנתקת ממנו.

נסיתי לנתק את היד מהברז בעזרת היד השמאלית, ואז היד השמאלית נדבקה ליד הימנית. הבנתי שאני במצוקה נוראה ובסכנת חיים, כשכל גופי בוער בזרמים נוראים, קראתי

מליקה בערף - מדוע?

ובכל ימי ההתבוננות הללו אסור לאשה לאכול בשר קדשים ולבא למקדש, שזה פדגמת מה שאחז"ל (פסחים טו): שאסור לעם הארץ לאכול בשר מפני שלא נתנה הרשות לשחוט בהמה

רבנו של עולם, זכנו להתבונן בחסידך הרבים שנגופנו, שעל בן אחר לידת בן האשה צריכה לשבת בדמי מַרְרָה שלשים ושלש יום, ובבת ששים ושלש יום, כדי להתבונן בכל אחד מימים אלו על חסד נוסף שעשית עמה שזכותה להנשא וללדת ילד בריא ושלם. על בן מודה אני לפניך ה' אלוקי, על אברים שפלטת בנו ורוח ונשמה שנתתה באפנו, ומה זלב שבראת בנו, ולשון ושנים אשר שמת בפנינו.

אנא מלך חנוך ורחום, זכנו לשכל וכינה לחנך את בנינו בדרך הנישר והרצוי לפניך כדי שלא נענש בעלי שנתחלל מפני שלא העמיד את בנינו על מעותם ולא הנכם פראוי, כשהיו מעבדים את הנשים, והיו מחללים את שמך, בכך שבמקום ללמד את הנשים בעת הבאת קרבנם את מדת הנאמנות לבעליהן, היו חוטפים את הבשר ואתה רצית שעלי ולמדם לנהג כמותו, שכמו שהוא אמר לחנה 'אלכין ישראל ותן את שלמך אשר שאלת מעמו' - שתוכיח לבן, ובשתיביא קרבן וילדת ולמדה מדת הנאמנות. כך הם ולמדו את הנשים מדת הנאמנות לבעליהן.

אבי שבשמים, זכני ברחמיך להזהר בכבוד התורה לקנימה וללכת בדרךך, ולא אטעה בעוה, שבשעה שהעלה דוד את ארון ה' למקומו בירושלים שלח עוה את ידו בשראף שהארון מתעלה באויר ורצה לסמוך ולא האמין בקדשת התורה שאינה צריכה לסעד האדם, כי חשב שהתורה היא רק היצוניות, ולא הכיר את נשמת התורה וקדשתה, שמשפיעה על האדם שמטיב בפנימיותו היצוניותו של האדם, כמי ש"מבית ומחוצו תצפנו" - שלוחות הברית מעבר ומעבר הם כתובים. שזה קרבת ה' ואהבתו, שאלו היה מאמין בזה היה מבין שה' המתגלה בתורה נושא את הארון ואינו צריך להמכתו של עוה, ועל כך נענש.

ובשראף זאת דוד הבין שעליו לתקן מה שאמר: 'ומרות היו לי חסידים בבית מגורי', שזה חקות ה' שאין בהם טעם, ודוד גלה את טעמם עד שנהיו לו ערבים כומירות, אך הוא השאיר זאת רק לעצמו בביתו ולא הודיע זאת לאחרים, וזו היתה תורה שאינה בגדר תורת חסד. לכן מיד לקח את הארון לביתו של עובד אדם כדי ללמד את כלם שהתורה יכולה להיות בביתו של כל יהודי, ובשנתברך עובד אדם ע"י הארון וכלם ראו את מעלת והשיבות התורה, העלה דוד את הארון בשירה ובמקרה, וגלה לכלם את פנימיות התורה שבלה נמית. ולכן אחר "ששה צעדים" הקריב קרבנות, כדי לראות בהם את חסדי ה'.

ואזכה לחלק לחם ומזון לבריותיך, ברוך שחלק לכל אחד מישראל חלת לחם בשר וזון מבשר הקרבנות שהקריב, כדי להכניס בזה את התורה לביתו של כל יהודי, כשיתבונן בתורת הקרבנות ע"י הבשר הזה, ויבזה תקן גם את חטא עלי שחטפו לעצמם את הבשר כי הוא עשה להפך וחלק לכלם. וזכני להיות כמו דוד המלך שניגלה מסכתא' - גלה את טעמי התורה הנמצאים בתוך מסכתות הש"ס, וע"כ הוריד את המסכים.

רחם עלי שאלך בדרךך דוד הנאמנים, ולא אטעה במיכל שזולתה במעשיו מפני שהרגלה בבית אביה שיש לראג לכבוד האדם יותר מכבוד המקום (מלבי"ם), ואלו דוד כבד את ה' בהשפלת כבוד עצמו. ואזכה לכבד אותך ע"י שאוכרך בכל מעשיו ואמליכך עלי, והיוו כל מעשיו על פי רצונך אמן.

לאכילה אלא למי שיש בו דעת, ואילו עם הארץ אין בו דעת להכיר את קונו ע"י אכילתו ולקיים "ומבשרי אהיה אלוהי", וע"כ גם האשה אינה יכולה לאכול מבשר הקדשים עד שתמלא עצמה בדעת בימים הקצובים לה להתבונן בהם בהסד ה', שרק אז תוכל לאכול בקדשה ולא בעם הארץ.

וימי ההתבוננות שלהם הם בכרחה אריכתא לאכילת קדשים ולביאתה לביהמו"ק, שישם היא רוצה ביצד הפה מולק את העוה מזהערך, ללמד את האשה להשאר נאמנת לבעלה כיונה, ושתתעקש על מדה זו ושהערף מספול על עקשנותו.

עצה לזכות לבן קדוש!

וזהה היא מדברת על לבה, שהשפילה להודות לה' ולעשות ברכה אריכתא עוד קדם שנולד לה בן. וע"כ זכנה לבן קדוש כשמואל, בזכות שהתחמירה על עצמה להודות יותר ממה שהיכה התורה, כי התורה היכה הודאה רק אחר הלידה, כמו באכילת הפת שפתוב בה: "ואכלת ושבעת וברכת", והיא הודעה מה שאמרו חז"ל לברך גם לפני המזון - שהודתה על האברים קדם ללדת בנה.

נאמנות הילדים...

"ובן יונה אז תור לתפאת" - פי באשר הילד נולד יש לו נאמנות גדולה מאד בטבעו, כמו שראויים בחוש שילדים יש להם נאמנות ותמימות, הרבה יותר מהגדולים. לכן אמו מקריכה בעבורו 'שני בני יונה' שיש להם נאמנות גדולה לבני זוגם ואינם עוזבים זה את זה לעולם. והכנה מזהיר לשמור על התמימות של הילד, שיהיה דומה

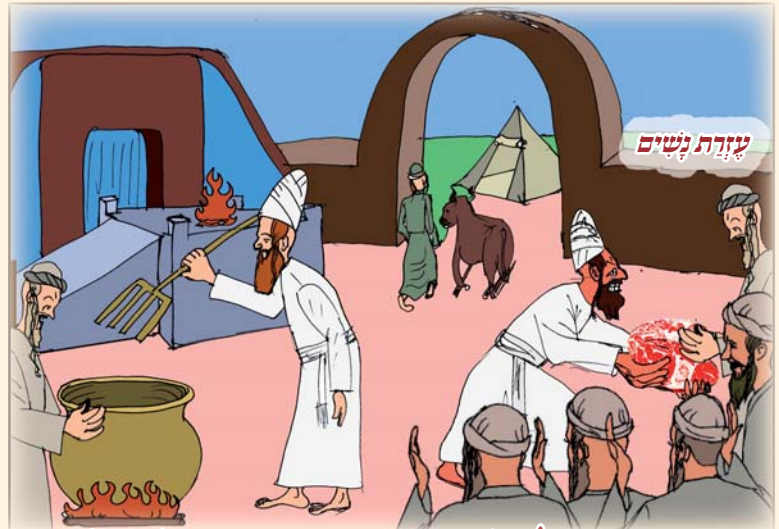
ליונה, ששמה יונה מלשון נאמנות ויון הוא 'אחד' בלע"ז, כך היונה מרגישה אחד עם זונה.

כל בנה שאין בפיו תורה - אינו בנה??

ועפ"י כל זה יובן באפן נפלא מדוע פרשת הילולת וגרית מילה קדמו לפרשת המוצרע, לפי שה' מקדים רפואה לפכה, ללמד לאדם דעת, שרצון ה' הוא שהאדם יעסק בתורת הילולתו, שילמד תורה עם תודה, ויעסק בתורת הילולת וישמח בלדת בנו, ויודה לה' על הגוף ועל הנשמה שלו ושל בנו. (ויסוף את האות ו"ד לאות ר' של התורה, ומהתורה יגיע לכלל תורה). וכי שאינו עוסק בתורת הילולת לוקה בצרעתו! לפי שהצרעת באה מקלקול הדמים, מי שלא מודה לה' על הדמים, דמיו מתעכרין ופזרזים על גופו נגעים.

דברי הפה הגדול... היחפץ חיים!

מוכא בשמירת הלשון (שער הזכרה ה), בשם התורת פתנים (ויקרא יד לה) על הפסוק: "והגיד לבנה לאמר ננגע נראה לי בבית", והגיד - זה הגיד דברים הקשים בגידים! "לאמר" - מלמד שהיה הפה אומר לו דברי כבושין; בני, אין הנגעים באין אלא על לשון הרע. וכן הוא בתוספתא 'ביצד ראת הנגע? היה בא אצל בנה, אומר לו הפה: בני צא ופשפש במעשיך ותזור בדי שאין הנגעים באים אלא על לשון הרע, מכלל לאו אתה שומע הן, שאומר לו הפה: צא ועסק בלשון הטוב, ותשתמש עם פיה בשביל להודות לה' על כל איבריך שכל הנגעים שיש לאדם הנם על הגידים, הינו שאינו מודה לה' על הגידים ועל דמיו הזורמים מלבו וכל גופו דרך העורקים והגידים.

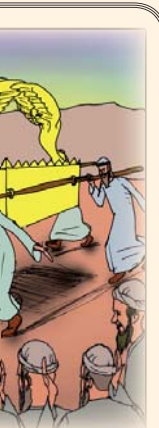

עזרת נשים

הפני ופנה בני עלי בהנה עסוקים במסחר הטיפת הבשר, והנשים הילולות עומדות ומחכות להקריב תורים ובני יונה...

בני עלי הטאו בכה שכל אשה יולדת שבאה להביא קרבן, צריכים הכהנים ללמדה מדת הנאמנות מהיונות שמביאה לקרבן, שהם נאמנות כל אחד לבן זונה, לכן שיראו את נאמנות הכהנים לה' וללמדו מכה להיות נאמנות לבעליהן, ולא לקים את שובעתו שנשבעו בלידתו שלא להיות נאמנות. אבל בני עלי התנהגו בזולות והטפו את הבשר.

ועלי אביהם נתבע שלא הוכיחם על זה פראוי, שהיה לו ללמד את בניו לדבר עם הנשים על מדת הנאמנות. כמו שהוא בעצמו אמר לחנה 'יתן את שלמך', שמפיון שאת מודה לה' על כל האיברים, וזכה אותך ה' לבן בדי שתודי לו על כל ל"ג החסדים שיש בבו, שנגנדם ישנם ל"ג ימי טהרה, ואמר לה: פשתביאי את קרבן הילולת, אלמדה מדת הנאמנות. כך היה ראוי לעלי ללמד את בניו לנהג כיוצא עם הנשים.

בשע ה' מבשר העם גמ"ח אחר שני להתבונן

קריאת שמע וגם עשיתי ודוי והשבת לעצמי: איזה טוב אוכל לעשות ברנעים אחרונים אלו עלי אדמות. טרם עלותי לבית דין של מעלה?...

ואז נזפרתי בעצה של ספירת החסדים שקוננה בלבי בשעות האחרונות, והתחלתי לזכור ולספר כמה טוב עשה עמי ה' בכל ימי חיי עד היום הזה: שהאכיל אותי והכניסני לחפה, וזכני לגדל בנים ובנות, ואז התעוררה בי רחמנות על ילדי הרבים, ופרצתי בבכי נורא כתינוק, והתחלתי לבקש מה: "כ"כ הטבת עמי עד היום הזה, רחם על ילדי שלא ישארו יתומים..."

או אז, ארע הנס המפלא ביותר; קדם תחלת עבודתי סכמתי עם ידידי שיגיע בסביבות השעה הזו כשהוא קם ללמוד ולעבודת ה', וימתין לי ברכב פדי לקחת אותי לביתי תמונת תשלום. הפעם הוא לא הסתפק להמתין למטה, אלא החליט לעלות לבקר אותי, ואז הוא דפק בדלת אך אני פמוכן לא שמעתי אותו, אך מינין שהוא שמע את צעקותי ובכיותי הוא פרץ את דלת האמבטיה, וראה אותי בסכנת חיים! מיד הזרתני אותו: אל תגע בי בשום אופן! (כי כידוע אם נוגעים באדם מחשמל, מתחשמלים גם כן), רק תכבה את הבולדר!

כשהוא כבה את הבולדר עפתי לאחור, כשהברז נעקר ממקומו ונותר בידי, נחבטתי על הפיור והוא נעקר ממקומו מההדף. כמה ימים הייתי בפחדים מפל רעש של דלת שזזה או אוטובוס שעובר וכדו', אח"כ בקרתי אצל הרופא, והוא אמר לי שרב ככל בני האדם הולכים לבית עולמם מפנה מקרה, ואני הציל ה' את נפשי! "אודה ה' מאד בפי ובתודר רבים אהללנו".

מ. א. ירושלים

ששנה בזה אבל בודאי דוד משיח ה' עשה זאת מסבה מסוימת. ויש לפרש, שעשה זאת מפני שזו היתה ההזדושה של העם כלפי התורה שאינם מעריכים כל כך את התורה פדבר חשוב שנושאים אותו בידים ובכתפים, ולכן נשא את הארון בעגלות, כי גם מי שהוא עוסק בתורה הוא כ'חמור נושא ספרים' שאינו משנה את מדותיו ע"פ התורה. וכל העם שרו וזמרו לה' בדרך פעצים - בכל מיני כלי שיר שנעשו פעצים, והודו לה' על שברא בעולם עצי פרי, ושאר עצים שמביאים תועלת לבריאה בכך ששואבים את האויר המזהם ופולטים אויר זה, וכן הודו "במנענעים" שהתנענעו בעת הקודים בכדרך הכנעה ושפלות.

הארון מתרומם מעלה!...

ואז הארון התרומם ובה עוזא לתפסו ומיד הבה אותו ה' ומת, ולכאן קשה מה עולה יש בידו של עוזא הרי הוא בא לכבד את הארון שלא יפול וא"כ מדוע נענש? אלא שע"פ הנ"ל מבאר שכשהארון התרומם ובה עוזא לתפסו הוא נהרג, מפני שכשהארון מתרומם ועושה נענועים באויר האנשים רואים זאת כמחזה נאה בלבד, ולא מתפעלים מהתורה ולא מתבוננים לקים את הכתוב בה ללכת עם מדות טובות.

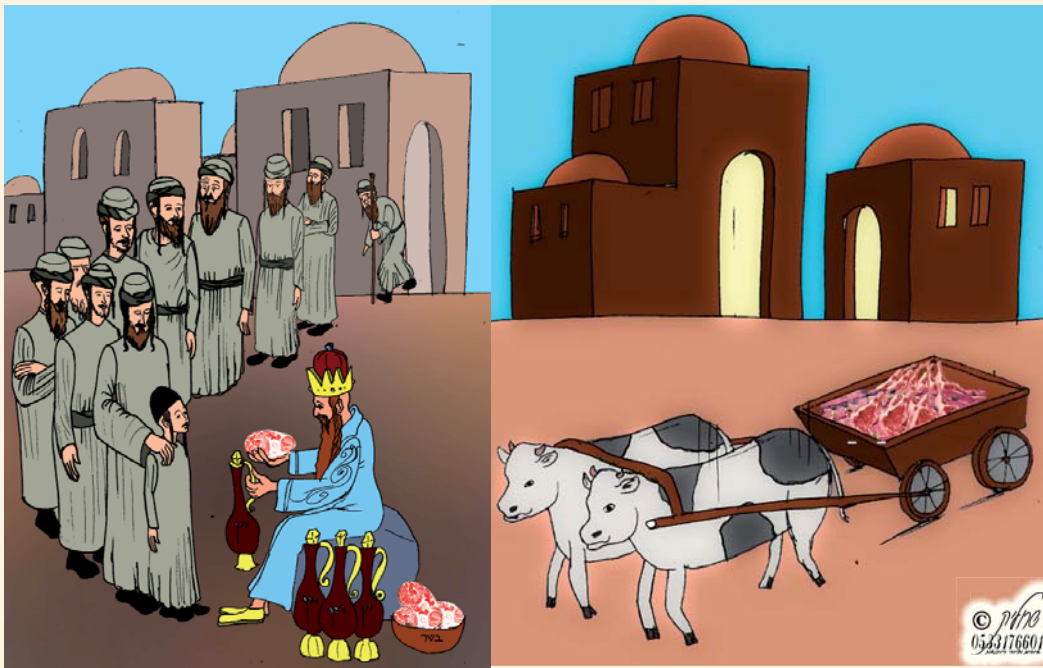
כשנשבה ארון הברית עלי הכהן הצדיק הזדעזע מכך ונפל אחור ונשברה מפרקתו ומת, והיתה עליו תביעה לפי רום דרגתו על כך שהזדעזע רק מגנבת הארון ולא הזדעזע מכך שבניו הלכו את שם ה', שזה גרם לגנבת הלוואות - שלא קימו את מה שכתוב בלוואות - "לא תנאף", בכך שהיו מעבדים את הנשים שבאו להקריב קרבן יולדת, כי היו עסוקים בהשפונות מי יקח יותר בשה, שנחשב בחז"ל כאלו עברו על אשת איש, וכן עברו על "לא תגנב" בכך שלקחו בחזקה את הפשר.

ועלי הכהן בודאי היה צדיק גדול, כמו שרואים את עינו הטובה על שמואל שגדלו להיות צדיק ונביא. אך היתה עליו תביעה: מדוע לא למד גם את בניו ללמד את הנשים ע"י הקרבת הקרבן שיהיו נאמנות לבעליהן? כי עקר הנחת רוח של ה' בקרבנות זה שהם יקרבו עם לב והודאה ונאמנות. ומפני שעלי לא עשה זאת הוא נענש לדורות, כי בשיראו כלם את ענש זרעו ושתדלו ללמוד תורת חסד.

נענועים בעצי ברוש!

והנה דוד המלך הלך להביא את ארון הברית שהיו בתחלה אצל הפלשתים ונשאם על העגלה, ובודאי אם דוד המלך עשה זאת זה לא לחנם, ואע"פ שנחשב לו

יגני מתיקה לילדים

ה שהעלה דוד את ארון בית עובד אדום, גלה לכל את פנימיות התורה, שכלה ותחלתה ועד סופה, ועל כן ששה פסיעות זבה שזר ומריא ון בחסדי ה' הנקרים באברי הקרבן הקימים בגופנו.

בחקות ה' ונעשו לו כזמירות, אבל שמר את הטעמים הללו בביתו ולעצמו, ולא גלה זאת לכלם, לכן עתה אחרי ששם את ארון ה' בבית עובד, חלק גם בשר לכלם. וכל זאת להראות להם שהתורה ותוצאותיה, שזה הקרבנות המלמדות חסד ה', יכולות להיות בביתו של כל אחד מישראל.

וכשהכניס דוד את הארון למשכן, ישב וחלק לכל אחד מישראל חלת לחם, בשר ויין, ובה תקן את הטא בני עלי שחטפו את הפשר לעצמם, שלעמדם דוד מחלק את הפשר לכלם. וכן תקן בזה דוד את התביעה שהיתה עליו שאמר "זמרות היו לי חקיך בבית מגורי", שהיה דוד מגלה את הטעם

מה ללוחות בבית עובד אדום?

בשראה זאת דוד החליט שאי אפשר פתת להעלות את ארון הברית למקומו, אלא יש להניחו בבית של אדם פרטי - עובד אדום הגת. ולכאן קשה, הרי הארון צריך להיות במקומו לצדם של עמ"י פדי שיקים בהם זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב על כל ישראל חקים ומשפטים, שפשוואים את הלוחות שמושה קבלם מסיני נזפרים במתן תורה, ומקומים "רק השמר לה ושמור נפשך מאד פן תשכח... יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחרב", א"כ ביצד דוד הניח את הלוחות בביתו של עובד אדום?

אלא, דהנה רבא (סוטה לה). אמר שדוד נענש על זה שאמר "זמירות היו לי חקיך בבית מגורי", כלומר שחקות ה' שלא מובנות דוד גלה טעמם, והיו ברורות לו ושגורות על לשונו עד שנעשו אצלו לזמירות, אבל לא גלה אותם לאחרים, זה היה רק "לי בבית מגורי" רק לעצמו. לכן ה' גרם לדוד לעשות בביכול טעות, ונשא את הארון על העגלות להראות לעם את טעותם. וכשהארון התרומם להראות את חשיבות התורה, בא עוזא למשכו שוב על העגלות באלו הארון אינו חשוב - מיד הוא מת. וכשכל זה נעשה לעיני כל ישראל לקח דוד את הארון לביתו של יהודי פשוט - עובד אדום, להראות בזה שהתורה יכולה להיות בביתו של כל יהודי אף הפשוט ביותר, ולא רק "בבית מגורי", כי תורה מנחת בקרן זוית, וכל הרוצה - יבא ויטל.

צועדים עם התורה!

וכשהארון הביא ברכה לעובד אדום, אמר דוד: עכשו כל יהודי רואה כמה טוב לכבד את התורה, ועכשו כל אחד מבין שביכולתו לזכות שהתורה תבוא לביתו ולכלבו. לכן העלה את ארון ה' בשמחה עצומה וגדולה, כמ"ש "ויעל את ארון האלקים... בשמחה", וצעדו עם התורה בלבם, כמ"ש "ויהי כאשר צעדו נושאי הארון ה'", ואז מיד אחר "ששה צעדים - ויזבח שור ומריא", כי מכיון שהתורה תחלתה וסופה גמ"ח, לכן באו על ידה לשחיתת הקרבנות, כדי לראות את חסדי ה' הנפרים בקרבנות.

ועוד, שכשהלכו ששה צעדים הקריב דוד קרבנות בהודאה לה' על התורה שיש לנו "בלכתך בדרך", במצות שלוח חקן, ברפת האילנות וכו', וכשהכניס אה"כ את הארון למקומו בבית ה', הקריב שוב קרבנות וחלק לכלם חלת לחם בשר ויין, בהודאה לה' על התורה שיש לנו "בשבתך בביתך ובשכבך".

ואפ"ל עו שאחרי ששה צעדים הקריב קרבנות בהודאה לה' על ששת ימי המעשה, שבהם ברא ה' את כל הבריאה והטובות שבה, וכשהכניס את הארון למקומו הקריב קרבנות בהודאה לה' על יום השבת, שעל פן חלק

לכל ישראל לחם בשר ויין בסעדה על מתנת השבת.

"ודוד מכרבר בכל עוז לפני ה'", דוד עמד על הקרן ורקד משמחה על החסדי ה' הנפרים בקרבנות, והודה "בכל עוז", אין עוז אלא תורה (מדרש תהלים ח), שהודה לה' על התורה הק'. "ודוד חגור אפוד בד", הוא הודה לה' על הטובות שיש לנו מהשור ומריא - עור וצמר לעשות מהם בגדים לגופינו.

דוד מחלק סלי מזון...

ואח"כ חלק דוד לכל אחד מישראל אשר אחד [-ששית מבשר הפר] ואשישה אחת [כד יין], ומדוע חלק זאת? כדי לתקן את חטא בני עלי שרבו על הבשר. וגם רצה דוד להכניס את ארון ה' לתוך ביתו של כל אחד מישראל, ומכיון שזה לא אפשרי לכן נתן לכל אחד מהבשר ולמד את בלם מהו קרבן, שכל קרבן צריך לשיר עליו שפה צריך לקיים "זמירות היו לי חקיך" - לא רק דוד, אלא כל אחד יזמר לה' ויודה לו בשעה שאוכל את בשר הקרבנות, ובה תקן דוד את התביעה שהיתה עליו. וזה שאמרו חז"ל (ערויבו נג) על דוד המלך שהוא גלי מסכתא, כי הוא גלה את טעמי התורה הנמצאים בתוך מסכתות הש"ס, ועי"כ הוריד את המסכים המסתירים.

ה'השקפות' שנסקפו מחלון בית אבא...

והשמחה הגדולה הזאת היתה מהולה ביראה גדולה, כמ"ש "ודוד וכל בית ישראל מעלים את ארון ה' בתרועה ובקול שופר", שקול השופר מעורר יראה בלב, לקיים "וגלו ברעדה".

ומיכל לא היתה רגילה לדרך הזאת, וכשראתה את זריזותו הגדולה של דוד ברקודים, חשבה שזהו פזיזות, כמ"ש "ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון ותרא את המלך דוד מפזז ומכרבר לפני ה' ותבז לו בלבה", כלומר שהראיה שלה הטענה לחשב שזריזותו הקדושה של דוד אינה אלא פזיזות. וכמ"ש המלבי"ם: 'והיה ארון ה' מספר פי מיכל בת שאול מהיותה למודה בבית אביה שהיה כבודם חשוב בעיניהם מבודד המקום, לא הרגישה בדבר הארון הבא ובכבוד ה' אשר לפניו ישמח מלה, רק יפלה חץ כבודה על כבוד בעלה הנגרע בערכו לעיניה כפי דעתה, וזה היה ההבדל בין בית שאול ובית דוד'.

לבזות במקום לשבח!

על פן במקום שתכבד אותו על שמפרסם את ה' בעולם החלה לזלזל בו. ודוד ענה לה: אביך טעה בזה שלא למד דעת את העם ואלו אותי בחר ה' להיות נגיד על ישראל - נגיד זהו אדם שמטיב לבריות, ולכן אני מחלק לכלם בשר ומפרש להם מה יש לכוון בעת אכילתו, להודות לה' על כל קרב ובכליות המעכלים את המאכלים, ואני שמח בה' שאני יכול לגלות

לעם שהתורה יכולה להיות מנחת אצל כל יהודי, כי תורה מנחת בקרן זוית, ומשמחתי הרבה רקדתי כל פך חזק, "ועם האמהות אשר אמרת עמם אכבדה" - את חושבת שצריך להיות מכבד ואלו אני מתכבד עם האנשים הפשוטים כמו האמהות.

יזכיר לה יום המיתה...

ובגלל זה נענשה מיכל שלא היה לה ילד עד יום מותה, והגמ' בסנהדרין דורשת שרק ביום מותה נולד לה ילד והיא מתה בלדתו, וזאת מפני שהיא לא העריכה את מה שדוד מלמד את ילדי ישראל דעת ושמחה בה', שעל פן לא זכתה שיהיה לה ילד לשמח בו, והחסד ה' שדוד גלה לעם.

על מה שרות הפרות?

לכן פשעלו הפרות מהפלשתים לגבול ישראל כתוב: "וישרנה הפרות... הלוד וגעו", ופרש המלבי"ם: "הלוד וגעו" - מרב השמחה, וחז"ל אמרו על זה שאמרו שירה, כי הדבר הפלאי המעיד על השגחת ה' הוא השיר העולה מבריותיו שעל ידו יברו עלילותיו ונפלאותיו, שהפרות שרו על כך שעתיד דוד לגלות עליהם חסד ה' ולגלות שהתורה יכולה להיות בכל בית, ושיגלה מה זה הקרבנות (אשר בשר) ושפונת נסוד היין (אשישה) יכול להיות בכל בית - להודות לה', ושבעל בית בישאל צריך להיות זמירות ושירות ותשבחות לה' על הקרבנות ועל כל חסד שבעל עת.

דוד אינו פוסק בבצל-אל!

וברגע שהגיע דוד לכזאת דרנה גדולה אזי הכניס לו ה' ללב את ההרגשה לבנות ביהמ"ק. ולכאן צ"ב מדוע מלכתחלה לא בנה דוד את הבית כדי להכניס בו את הארון? אלא שמשה צוה את בצלאל לבנות קדם את הפלים ואח"כ את המשכן, פי העקר זה המלאכות במקדש ולא הבית עצמו, אבל כשבצלאל אמר שצריך לעשות קדם את המשכן, הסכים עמו משה, אבל דוד עכשו עושה את דעת משה במלכתחלה ועלה בתחלה את הארון.

ולפ"ז מוכן מה שהיה אצל בצלאל: שהוא טען למשה שצריך לבנות קדם את המשכן הסכים עמו משה. ולכאורה איך הוא משנה ומתקן את רבו? אלא שמשה התבונן לביהמ"ק שהוא הבית היפה ביותר שאותו צריך לבנות רק אחרי הארון, ורק אחרי שיקבלו דעת מדוד על הקרבנות, ורק את המשכן שהוא עראי אותו צריך לבנות לפני הפלים, כפי שאמר בצלאל.

בשורה משמחת!

הננו להודיע כי נפתחה ההרשמה לשיבתנו לשנת הלמודים תשע"ח הבעל"ט לפרטים והרשמה: 050-4177321 הרב ראפורט שליט"א